

skaffenhed, som at oprette Afslyer for blinde Børn i den meget unge Alder, navnlig under qvindelig Omhu, saaledes som det blev antydet af den ærede foregaaende Tale, vilde have nogen Vanskelighed med Hensyn til det forholdsviis ringere Antal. Hvis jeg ikke feiler, er det ogsaa den Tanke, der har beffæstiget Bestyrelsen for Blindeinstituttet, idet der, saavidt mig bekjendt, er gjort et Forsøg i den Retning i den Bygning, som tidligere har været afbenyttet til Institut for Blinde her i Staden. Der er forøvrigt en anden Vanskelighed med Hensyn til disse Blinde, som maaskee engang senere vil paaføre os Udgifter, og det er, naar de ved deres Udtrædelse af Institutet gaar over til det borgerlige Liv; denne Omstændighed kan maaskee gjøre, at man skal være noget tilbageholdende med Hensyn til de Midler, som man nu vil stille til Disposition, fordi man temmelig sikkert kan forudsætte, at der vil komme en Tillægsudgift i den af mig antydede Retning ved Elevernes Udtræden af Institutet, hvorom der hidtil ikke har kunnet være Spørgsmaal, da Institutet endnu er i sin Barndom, men som i Løbet af nogle Aar vil blive et Spørgsmaal af Vigtighed. Det er vel godt nok, at man paa Institutet udrufter disse blinde Elever med Midler til at kunne eksistere, men der er dog mange særegne Omstændigheder, som derved blive at tage i Betragtning, og navnlig at skaffe disse Personer Afgang til Erhverv. Jeg tænker mig her et Dieblis, at de kunde være istand til at udføre Arbejde ved Kurvemageriet eller Rebslageriet, saa vil det være meget vanskeligt for dem at finde et Erhverv hos de Medlemmer af det borgerlige Samfund, som beffæstige sig med disse Næringsveie, idet det, at de ere blinde, vil være en naturlig Hindring for at faae dem anbragte ved saadanne Syssler. Det vil derfor vistnok være en stor Opgave at lette disse Ulykkeligets Optagelse i det borgerlige Samfund saaledes, at de kunde være istand til at forsyge sig selv, og denne Omstændighed gjør, at jeg har været tilbøielig til, da jeg endnu ikke seer Enden paa de Udgifter, som forestaaer os med Hensyn til Blindeinstituttet, at see paa en noget billigere og mere økonomisk Anvendelse af Midlerne i denne Retning, især da man dog maa

sig: sig selv, at saalænge Institutet ikke har naaet det, hvorpaa det er beregnet, saa er virkelig ogsaa det Arbejde, som udføres af Lærerne, noget mindre, end det vil blive i en senere Tid. — Forsaavidt man ved denne Sag har taget Hensyn til Døvstummeinstituttets Lærere, maa man vel have for Øie, at der er en Hovedforskjel mellem Underviisningen i Døvstummeinstituttet og Blindeinstituttet deri, at medens Meddelelsesorganet er borte hos Døvstumme og Meddelelsen derfor udkræver, om jeg saa maa sige, et ganske nyt Sprog, som bekjendt enten Fingersproget eller Stemmesproget, som i den senere Tid er blevet anvendt og hvorved den Døvstumme af Købernes Stilling lærer at see, hvilke Ord der blive udtalte, saa er der med Hensyn til de Blinde den Lettelse, at Meddelelsesorganet er tilstede; Sproget kommer ved Underviisningen fuldstændig til Hjælp, og de Meddelelsesmidler, hvorom der ellers er Spørgsmaal, navnlig den ophøjede Skrift, som anvendes baade ved Læsning og ved Musik, ere dog ikke af en større Besværighed; end at det, saavidt jeg kan skjønne, ikke vil udkræve mere end i det Høieste et Par Maanedes, for at den, der forøvrigt er inde i den Ting, hvori han giver Underviisning, vil være fuldkommen istand til at benytte disse Midler. Denne Omstændighed gjør, at det Arbejde, hvorom der er Spørgsmaal for Lærerne ved Blindeinstituttet, vistnok med Hensyn til Vanskelighederne staaer betydeligt under det, der fordres af Lærerne ved Døvstummeinstituttet, og jeg skulde derfor troe, at der ogsaa kunde være Anledning til ikke at gaar saavidt som i Lovudkastet foreslaaet med Hensyn til Bevillingen for de her omhandlede Lærere og navnlig for Musiklærerens Vedkommende, da det vistnok efter Institutets nære Veliggenhed ved Kjøbenhavn vil være muligt at faae kvalificerede Personer saavel i den ene som i den anden Retning. Jeg har derfor heller ikke kunnet overbevise mig om, at der er fuldkommen Nødvendighed for Thinget til at gaar ind paa den ærede Ministers Forslag om at indvilge i kongelig Adnævnelse for en af Musiklærerne. Det er vistnok med Øie anført, at den Mand, hvorom der her nærmest er Tale, er særdeles dygtig i den Kunst, hvori han giver Underviisning, men jeg maa dog be-